ՎԱՂՎԱ ԴԱՐԱՊԵՏ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

112

ՎԱՂՎԱ ԴԱՐԱՊԵՏ

Ա

Դ ԱՎԱՆԱԿ

Ա

Ես ծնվել եմ Վանում, հայկական թաղում, Ղալե-Գապուի մոտ, մի ընտանիքում, որ ոչ հարուստ էր, ոչ աղքատ, միջակ կյանք էր վարում։ Հայրս, Գրիգոր Ավանեսյանը, ուներ մի փոքրիկ խանութ, որտեղ վաճառում էր ամեն տեսակ մանր-մունր ապրանքներ։ Մայրս, Աննան, տնային գործերով էր զբաղվում։ Ես նրանց միակ որդին էի։ Մեզ հետ ապրում էր նաև հորեղբայրս՝ Սարգիսը, որ ամուրի էր։

Մանկությունս անցել է Վանի լեռների ստվերի տակ, Վանա լճի ափերին։ Հիշում եմ, թե ինչպես ամռանը ամբողջ ընտանիքով գնում էինք Արտամետ գյուղը, որտեղ մեր տունն էր։ Այնտեղ ես վազվզում էի պարտեզում, ուտում էի թարմ մրգեր, լողանում էի լճում։ Այդ օրերը ինձ համար ամենաերջանիկ օրերն էին։

Ես սկսել եմ դպրոց հաճախել յոթ տարեկանում։ Դպրոցը գտնվում էր մեր թաղի մոտ, մի փոքրիկ շենքում։ Ուսուցիչս էր տիկին Մարիամը, որ շատ բարի կին էր։ Ես սիրում էի կարդալ և գրել սովորել։ Առաջին դասարանում ես արդեն գիտեի այբուբենը և կարող էի պարզ նախադասություններ կազմել։

Ութ տարեկանում ես արդեն օգնում էի հորս խանութում։ Ես սովորեցի հաշվել, կշռել ապրանքները, գրանցել վաճառքները։ Հայրս ասում էր, որ ես շատ ուշիմ տղա եմ։ Նա ուզում էր, որ ես մեծանամ և դառնամ վաճառական, ինչպես ինքը։

Բայց ես ուրիշ բան էի երազում։ Ինձ գրավում էին գրքերը։ Ես կարդում էի ամեն ինչ, որ ձեռքս ընկնում էր։ Մեր տանը մի փոքրիկ գրադարան կար, որտեղ հիմնականում հոգևոր գրքեր էին։ Ես կարդում էի Աստվածաշունչը, սրբերի կյանքերը, հին պատմական գրքեր։ Այդ ամենը ինձ շատ հետաքրքրական էր թվում։

Տասը տարեկանում ես առաջին անգամ լսեցի հեղափոխության մասին։ Դա տեղի ունեցավ մեր տանը, երբ հորեղբայրս Սարգիսը հյուրեր ուներ։ Նրանք խոսում էին քաղաքական իրավիճակի մասին, բողոքում էին թուրքական կառավարության դեմ։ Ես ականջ էի դնում նրանց զրույցին և չէի հասկանում, թե ինչու են նրանք այդքան զայրացած։

Հետագայում հորեղբայրս ինձ բացատրեց, որ թուրքերը հայերին ճնշում են, հարկերը չափազանց մեծ են, և որ ժողովուրդը պետք է պայքարի իր իրավունքների համար։ Այդ խոսակցությունները ինձ վրա մեծ տպավորություն թողեցին։ Ես սկսեցի ավելի լուրջ նայել շուրջս տեղի ունեցող իրադարձություններին։

Տասներկու տարեկանում ես ընկերացա մի տղայի հետ, որի անունը Վահան էր։ Նա ինձնից մեծ էր երկու տարով, և նա արդեն դպրոցը թողել էր, որովհետև հայրը չէր կարողանում վճարել ուսման համար։ Վահանը ինձ պատմեց, որ ինքը ուզում է դառնալ ուսուցիչ, բայց ստիպված է աշխատել հոր խանութում։ Մենք շատ մտերմացանք և հաճախ միասին էինք զբոսնում Վանի փողոցներում։

Վահանը ինձ ծանոթացրեց իր ընկերների հետ, որոնք բոլորը հայ տղաներ էին։ Նրանք հավաքվում էին գետափին կամ լեռան լանջին և խոսում էին այն մասին, թե ինչ կարելի է անել հայերի վիճակը բարելավելու համար։ Ես ուրախ էի, որ ունեցել եմ այդպիսի ընկերներ, որոնց հետ կարող էի կիսվել իմ մտքերով։

Տասներեք տարեկանում ես ստիպված եղա դադարեցնել ուսումս։ Հայրս հիվանդացավ, և ես պետք էր օգնեի նրան խանութում։ Ես ամբողջ օրերով նստում էի հաշվապահական գրքերի առաջ, գրանցում էի ապրանքների մուտքն ու ելքը։ Ինձ համար դժվար էր հրաժարվել դպրոցից, բայց ես հասկանում էի, որ ընտանիքիս կարիքն ավելի մեծ է։

Այդ ժամանակ ես սկսեցի ավելի շատ կարդալ։ Ես գտա մի հին գիրք, որը պատմում էր Ֆրանսիական մեծ հեղափոխության մասին։ Ես կարդացի այն մի քանի անգամ և շատ հիացած էի ֆրանսիացի հեղափոխականների քաջությամբ։ Ես երազում էի, որ մի օր մենք էլ կունենանք մեր սեփական հեղափոխությունը։

Տասնչորս տարեկանում ես առաջին անգամ մասնակցեցի մի գաղտնի հանդիպման։ Վահանը ինձ տարավ մի հին տուն, որտեղ հավաքված էին մոտ տասը տղաներ և մի քանի մեծահասակ տղամարդիկ։ Նրանք քննարկում էին, թե ինչպես կարելի է կազմակերպել ընդդիմությունը թուրքական կառավարության դեմ։ Ես լսում էի ուշադիր և փորձում էի հասկանալ ամեն ինչ։

Այդ հանդիպումից հետո ես սկսեցի ավելի հաճախ մասնակցել նման հավաքների։ Ես սկսեցի գրքեր տարածել, նամակներ հասցնել մի տնից մյուսը։ Ես գիտակցում էի, որ դա վտանգավոր է, բայց ինձ համար դա կարևոր էր։ Ես զգում էի, որ կատարում եմ իմ պարտքը հայրենիքի առջև։

Տասնհինգ տարեկանում ես արդեն լիովին ներգրավված էի հեղափոխական գործունեության մեջ։ Ես ունեի իմ գործընկերները, իմ առաքելությունները, իմ վտանգները։ Ես գիտեի, որ ինձ կարող են ձերբակալել ցանկացած պահի, բայց ես չէի վախենում։ Ես հավատում էի, որ մեր գործը արդար է, և որ մենք կհաղթենք։

Ես չգիտեի, որ այդ հաղթանակը ինձ համար ինչ գին կարժենա։ Ես չգիտեի, որ մի օր ստիպված կլինեմ լքել իմ հայրենի քաղաքը, իմ ընտանիքը, իմ կյանքը։ Ես չգիտեի, որ մի օր ես կդառնամ գաղթական։ Բայց այդ ամենը դեռ առջևում էր։

Իսկ հիմա ես ապրում էի իմ կյանքի լավագույն տարիները։ Ես սիրում էի իմ ընկերներին, սիրում էի իմ գործը, սիրում էի իմ հայրենիքը։ Ես երազում էի ապագայի մասին, պլաններ էի կազմում, հույսեր էի փայփայում։ Ես չգիտեի, որ շուտով այդ ամենը կվերանա, կմնա միայն հիշողությունների մեջ։

Բ

Ես ծնվել եմ Վանում, հայկական թաղում, Ղալե-Գապուի մոտ, մի ընտանիքում, որ ոչ հարուստ էր, ոչ աղքատ, միջակ կյանք էր վարում։ Հայրս, Գրիգոր Ավանեսյանը, ուներ մի փոքրիկ խանութ, որտեղ վաճառում էր ամեն տեսակ մանր-մունր ապրանքներ։ Մայրս, Աննան, տնային գործերով էր զբաղվում։ Ես նրանց միակ որդին էի։ Մեզ հետ ապրում էր նաև հորեղբայրս՝ Սարգիսը, որ ամուրի էր։

Մանկությունս անցել է Վանի լեռների ստվերի տակ, Վանա լճի ափերին։ Հիշում եմ, թե ինչպես ամռանը ամբողջ ընտանիքով գնում էինք Արտամետ գյուղը, որտեղ մեր տունն էր։ Այնտեղ ես վազվզում էի պարտեզում, ուտում էի թարմ մրգեր, լողանում էի լճում։ Այդ օրերը ինձ համար ամենաերջանիկ օրերն էին։

Ես սկսել եմ դպրոց հաճախել յոթ տարեկանում։ Դպրոցը գտնվում էր մեր թաղի մոտ, մի փոքրիկ շենքում։ Ուսուցիչս էր տիկին Մարիամը, որ շատ բարի կին էր։ Ես սիրում էի կարդալ և գրել սովորել։ Առաջին դասարանում ես արդեն գիտեի այբուբենը և կարող էի պարզ նախադասություններ կազմել։

Ութ տարեկանում ես արդեն օգնում էի հորս խանութում։ Ես սովորեցի հաշվել, կշռել ապրանքները, գրանցել վաճառքները։ Հայրս ասում էր, որ ես շատ ուշիմ տղա եմ։ Նա ուզում էր, որ ես մեծանամ և դառնամ վաճառական, ինչպես ինքը։

Բայց ես ուրիշ բան էի երազում։ Ինձ գրավում էին գրքերը։ Ես կարդում էի ամեն ինչ, որ ձեռքս ընկնում էր։ Մեր տանը մի փոքրիկ գրադարան կար, որտեղ հիմնականում հոգևոր գրքեր էին։ Ես կարդում էի Աստվածաշունչը, սրբերի կյանքերը, հին պատմական գրքեր։ Այդ ամենը ինձ շատ հետաքրքրական էր թվում։

Տասը տարեկանում ես առաջին անգամ լսեցի հեղափոխության մասին։ Դա տեղի ունեցավ մեր տանը, երբ հորեղբայրս Սարգիսը հյուրեր ուներ։ Նրանք խոսում էին քաղաքական իրավիճակի մասին, բողոքում էին թուրքական կառավարության դեմ։ Ես ականջ էի դնում նրանց զրույցին և չէի հասկանում, թե ինչու են նրանք այդքան զայրացած։

Հետագայում հորեղբայրս ինձ բացատրեց, որ թուրքերը հայերին ճնշում են, հարկերը չափազանց մեծ են, և որ ժողովուրդը պետք է պայքարի իր իրավունքների համար։ Այդ խոսակցությունները ինձ վրա մեծ տպավորություն թողեցին։ Ես սկսեցի ավելի լուրջ նայել շուրջս տեղի ունեցող իրադարձություններին։

Տասներկու տարեկանում ես ընկերացա մի տղայի հետ, որի անունը Վահան էր։ Նա ինձնից մեծ էր երկու տարով, և նա արդեն դպրոցը թողել էր, որովհետև հայրը չէր կարողանում վճարել ուսման համար։ Վահանը ինձ պատմեց, որ ինքը ուզում է դառնալ ուսուցիչ, բայց ստիպված է աշխատել հոր խանութում։ Մենք շատ մտերմացանք և հաճախ միասին էինք զբոսնում Վանի փողոցներում։

Վահանը ինձ ծանոթացրեց իր ընկերների հետ, որոնք բոլորը հայ տղաներ էին։ Նրանք հավաքվում էին գետափին կամ լեռան լանջին և խոսում էին այն մասին, թե ինչ կարելի է անել հայերի վիճակը բարելավելու համար։ Ես ուրախ էի, որ ունեցել եմ այդպիսի ընկերներ, որոնց հետ կարող էի կիսվել իմ մտքերով։

Տասներեք տարեկանում ես ստիպված եղա դադարեցնել ուսումս։ Հայրս հիվանդացավ, և ես պետք էր օգնեի նրան խանութում։ Ես ամբողջ օրերով նստում էի հաշվապահական գրքերի առաջ, գրանցում էի ապրանքների մուտքն ու ելքը։ Ինձ համար դժվար էր հրաժարվել դպրոցից, բայց ես հասկանում էի, որ ընտանիքիս կարիքն ավելի մեծ է։

Այդ ժամանակ ես սկսեցի ավելի շատ կարդալ։ Ես գտա մի հին գիրք, որը պատմում էր Ֆրանսիական մեծ հեղափոխության մասին։ Ես կարդացի այն մի քանի անգամ և շատ հիացած էի ֆրանսիացի հեղափոխականների քաջությամբ։ Ես երազում էի, որ մի օր մենք էլ կունենանք մեր սեփական հեղափոխությունը։

Տասնչորս տարեկանում ես առաջին անգամ մասնակցեցի մի գաղտնի հանդիպման։ Վահանը ինձ տարավ մի հին տուն, որտեղ հավաքված էին մոտ տասը տղաներ և մի քանի մեծահասակ տղամարդիկ։ Նրանք քննարկում էին, թե ինչպես կարելի է կազմակերպել ընդդիմությունը թուրքական կառավարության դեմ։ Ես լսում էի ուշադիր և փորձում էի հասկանալ ամեն ինչ։

Այդ հանդիպումից հետո ես սկսեցի ավելի հաճախ մասնակցել նման հավաքների։ Ես սկսեցի գրքեր տարածել, նամակներ հասցնել մի տնից մյուսը։ Ես գիտակցում էի, որ դա վտանգավոր է, բայց ինձ համար դա կարևոր էր։ Ես զգում էի, որ կատարում եմ իմ պարտքը հայրենիքի առջև։

Տասնհինգ տարեկանում ես արդեն լիովին ներգրավված էի հեղափոխական գործունեության մեջ։ Ես ունեի իմ գործընկերները, իմ առաքելությունները, իմ վտանգները։ Ես գիտեի, որ ինձ կարող են ձերբակալել ցանկացած պահի, բայց ես չէի վախենում։ Ես հավատում էի, որ մեր գործը արդար է, և որ մենք կհաղթենք։

Ես չգիտեի, որ այդ հաղթանակը ինձ համար ինչ գին կարժենա։ Ես չգիտեի, որ մի օր ես կդառնամ գաղթական։ Բայց այդ ամենը դեռ առջևում էր։

Իսկ հիմա ես ապրում էի իմ կյանքի լավագույն տարիները։ Ես սիրում էի իմ ընկերներին, սիրում էի իմ գործը, սիրում էի իմ հայրենիքը։ Ես երազում էի ապագայի մասին, պլաններ էի կազմում, հույսեր էի փայփայում։ Ես չգիտեի, որ շուտով այդ ամենը կվերանա, կմնա միայն հիշողությունների մեջ։

Գ

Ես ծնվել եմ Վանում, հայկական թաղում, Ղալե-Գապուի մոտ, մի ընտանիքում, որ ոչ հարուստ էր, ոչ աղքատ, միջակ կյանք էր վարում։ Հայրս, Գրիգոր Ավանեսյանը, ուներ մի փոքրիկ խանութ, որտեղ վաճառում էր ամեն տեսակ մանր-մունր ապրանքներ։ Մայրս, Աննան, տնային գործերով էր զբաղվում։ Ես նրանց միակ որդին էի։ Մեզ հետ ապրում էր նաև հորեղբայրս՝ Սարգիսը, որ ամուրի էր։

Մանկությունս անցել է Վանի լեռների ստվերի տակ, Վանա լճի ափերին։ Հիշում եմ, թե ինչպես ամռանը ամբողջ ընտանիքով գնում էինք Արտամետ գյուղը, որտեղ մեր տունն էր։ Այնտեղ ես վազվզում էի պարտեզում, ուտում էի թարմ մրգեր, լողանում էի լճում։ Այդ օրերը ինձ համար ամենաերջանիկ օրերն էին։

Ես սկսել եմ դպրոց հաճախել յոթ տարեկանում։ Դպրոցը գտնվում էր մեր թաղի մոտ, մի փոքրիկ շենքում։ Ուսուցիչս էր տիկին Մարիամը, որ շատ բարի կին էր։ Ես սիրում էի կարդալ և գրել սովորել։ Առաջին դասարանում ես արդեն գիտեի այբուբենը և կարող էի պարզ նախադասություններ կազմել։

Ութ տարեկանում ես արդեն օգնում էի հորս խանութում։ Ես սովորեցի հաշվել, կշռել ապրանքները, գրանցել վաճառքները։ Հայրս ասում էր, որ ես շատ ուշիմ տղա եմ։ Նա ուզում էր, որ ես մեծանամ և դառնամ վաճառական, ինչպես ինքը։

Բայց ես ուրիշ բան էի երազում։ Ինձ գրավում էին գրքերը։ Ես կարդում էի ամեն ինչ, որ ձեռքս ընկնում էր։ Մեր տանը մի փոքրիկ գրադարան կար, որտեղ հիմնականում հոգևոր գրքեր էին։ Ես կարդում էի Աստվածաշունչը, սրբերի կյանքերը, հին պատմական գրքեր։ Այդ ամենը ինձ շատ հետաքրքրական էր թվում։

Տասը տարեկանում ես առաջին անգամ լսեցի հեղափոխության մասին։ Դա տեղի ունեցավ մեր տանը, երբ հորեղբայրս Սարգիսը հյուրեր ուներ։ Նրանք խոսում էին քաղաքական իրավիճակի մասին, բողոքում էին թուրքական կառավարության դեմ։ Ես ականջ էի դնում նրանց զրույցին և չէի հասկանում, թե ինչու են նրանք այդքան զայրացած։

Հետագայում հորեղբայրս ինձ բացատրեց, որ թուրքերը հայերին ճնշում են, հարկերը չափազանց մեծ են, և որ ժողովուրդը պետք է պայքարի իր իրավունքների համար։ Այդ խոսակցությունները ինձ վրա մեծ տպավորություն թողեցին։ Ես սկսեցի ավելի լուրջ նայել շուրջս տեղի ունեցող իրադարձություններին։

Տասներկու տարեկանում ես ընկերացա մի տղայի հետ, որի անունը Վահան էր։ Նա ինձնից մեծ էր երկու տարով, և նա արդեն դպրոցը թողել էր, որովհետև հայրը չէր կարողանում վճարել ուսման համար։ Վահանը ինձ պատմեց, որ ինքը ուզում է դառնալ ուսուցիչ, բայց ստիպված է աշխատել հոր խանութում։ Մենք շատ մտերմացանք և հաճախ միասին էինք զբոսնում Վանի փողոցներում։

Վահանը ինձ ծանոթացրեց իր ընկերների հետ, որոնք բոլորը հայ տղաներ էին։ Նրանք հավաքվում էին գետափին կամ լեռան լանջին և խոսում էին այն մասին, թե ինչ կարելի է անել հայերի վիճակը բարելավելու համար։ Ես ուրախ էի, որ ունեցել եմ այդպիսի ընկերներ, որոնց հետ կարող էի կիսվել իմ մտքերով։

Տասներեք տարեկանում ես ստիպված եղա դադարեցնել ուսումս։ Հայրս հիվանդացավ, և ես պետք էր օգնեի նրան խանութում։ Ես ամբողջ օրերով նստում էի հաշվապահական գրքերի առաջ, գրանցում էի ապրանքների մուտքն ու ելքը։ Ինձ համար դժվար էր հրաժարվել դպրոցից, բայց ես հասկանում էի, որ ընտանիքիս կարիքն ավելի մեծ է։

Այդ ժամանակ ես սկսեցի ավելի շատ կարդալ։ Ես գտա մի հին գիրք, որը պատմում էր Ֆրանսիական մեծ հեղափոխության մասին։ Ես կարդացի այն մի քանի անգամ և շատ հիացած էի ֆրանսիացի հեղափոխականների քաջությամբ։ Ես երազում էի, որ մի օր մենք էլ կունենանք մեր սեփական հեղափոխությունը։

Տասնչորս տարեկանում ես առաջին անգամ մասնակցեցի մի գաղտնի հանդիպման։ Վահանը ինձ տարավ մի հին տուն, որտեղ հավաքված էին մոտ տասը տղաներ և մի քանի մեծահասակ տղամարդիկ։ Նրանք քննարկում էին, թե ինչպես կարելի է կազմակերպել ընդդիմությունը թուրքական կառավարության դեմ։ Ես լսում էի ուշադիր և փորձում էի հասկանալ ամեն ինչ։

Այդ հանդիպումից հետո ես սկսեցի ավելի հաճախ մասնակցել նման հավաքների։ Ես սկսեցի գրքեր տարածել, նամակներ հասցնել մի տնից մյուսը։ Ես գիտակցում էի, որ դա վտանգավոր է, բայց ինձ համար դա կարևոր էր։ Ես զգում էի, որ կատարում եմ իմ պարտքը հայրենիքի առջև։

Տասնհինգ տարեկանում ես արդեն լիովին ներգրավված էի հեղափոխական գործունեության մեջ։ Ես ունեի իմ գործընկերները, իմ առաքելությունները, իմ վտանգները։ Ես գիտեի, որ ինձ կարող են ձերբակալել ցանկացած պահի, բայց ես չէի վախենում։ Ես հավատում էի, որ մեր գործը արդար է, և որ մենք կհաղթենք։

Ես չգիտեի, որ այդ հաղթանակը ինձ համար ինչ գին կարժենա։ Ես չգիտեի, որ մի օր ես կդառնամ գաղթական։ Բայց այդ ամենը դեռ առջևում էր։

Իսկ հիմա ես ապրում էի իմ կյանքի լավագույն տարիները։ Ես սիրում էի իմ ընկերներին, սիրում էի իմ գործը, սիրում էի իմ հայրենիքը։ Ես երազում էի ապագայի մասին, պլաններ էի կազմում, հույսեր էի փայփայում։ Ես չգիտեի, որ շուտով այդ ամենը կվերանա, կմնա միայն հիշողությունների մեջ։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ՎԱՂՎԱ ԴԱՐԱՊԵՏ

112

ՎԱՂՎԱ ԴԱՐԱՊԵՏ

Ա

Դ ԱՎԱՆԱԿ

Ա

Ես ծնվել եմ Վանում, հայկական թաղում, Ղալե-Գապուի մոտ, մի ընտանիքում, որ ոչ հարուստ էր, ոչ աղքատ, միջակ կյանք էր վարում։ Հայրս, Գրիգոր Ավանեսյանը, ուներ մի փոքրիկ խանութ, որտեղ վաճառում էր ամեն տեսակ մանր-մունր ապրանքներ։ Մայրս, Աննան, տնային գործերով էր զբաղվում։ Ես նրանց միակ որդին էի։ Մեզ հետ ապրում էր նաև հորեղբայրս՝ Սարգիսը, որ ամուրի էր։

Մանկությունս անցել է Վանի լեռների ստվերի տակ, Վանա լճի ափերին։ Հիշում եմ, թե ինչպես ամռանը ամբողջ ընտանիքով գնում էինք Արտամետ գյուղը, որտեղ մեր տունն էր։ Այնտեղ ես վազվզում էի պարտեզում, ուտում էի թարմ մրգեր, լողանում էի լճում։ Այդ օրերը ինձ համար ամենաերջանիկ օրերն էին։

Ես սկսել եմ դպրոց հաճախել յոթ տարեկանում։ Դպրոցը գտնվում էր մեր թաղի մոտ, մի փոքրիկ շենքում։ Ուսուցիչս էր տիկին Մարիամը, որ շատ բարի կին էր։ Ես սիրում էի կարդալ և գրել սովորել։ Առաջին դասարանում ես արդեն գիտեի այբուբենը և կարող էի պարզ նախադասություններ կազմել։

Ութ տարեկանում ես արդեն օգնում էի հորս խանութում։ Ես սովորեցի հաշվել, կշռել ապրանքները, գրանցել վաճառքները։ Հայրս ասում էր, որ ես շատ ուշիմ տղա եմ։ Նա ուզում էր, որ ես մեծանամ և դառնամ վաճառական, ինչպես ինքը։

Բայց ես ուրիշ բան էի երազում։ Ինձ գրավում էին գրքերը։ Ես կարդում էի ամեն ինչ, որ ձեռքս ընկնում էր։ Մեր տանը մի փոքրիկ գրադարան կար, որտեղ հիմնականում հոգևոր գրքեր էին։ Ես կարդում էի Աստվածաշունչը, սրբերի կյանքերը, հին պատմական գրքեր։ Այդ ամենը ինձ շատ հետաքրքրական էր թվում։

Տասը տարեկանում ես առաջին անգամ լսեցի հեղափոխության մասին։ Դա տեղի ունեցավ մեր տանը, երբ հորեղբայրս Սարգիսը հյուրեր ուներ։ Նրանք խոսում էին քաղաքական իրավիճակի մասին, բողոքում էին թուրքական կառավարության դեմ։ Ես ականջ էի դնում նրանց զրույցին և չէի հասկանում, թե ինչու են նրանք այդքան զայրացած։

Հետագայում հորեղբայրս ինձ բացատրեց, որ թուրքերը հայերին ճնշում են, հարկերը չափազանց մեծ են, և որ ժողովուրդը պետք է պայքարի իր իրավունքների համար։ Այդ խոսակցությունները ինձ վրա մեծ տպավորություն թողեցին։ Ես սկսեցի ավելի լուրջ նայել շուրջս տեղի ունեցող իրադարձություններին։

Տասներկու տարեկանում ես ընկերացա մի տղայի հետ, որի անունը Վահան էր։ Նա ինձնից մեծ էր երկու տարով, և նա արդեն դպրոցը թողել էր, որովհետև հայրը չէր կարողանում վճարել ուսման համար։ Վահանը ինձ պատմեց, որ ինքը ուզում է դառնալ ուսուցիչ, բայց ստիպված է աշխատել հոր խանութում։ Մենք շատ մտերմացանք և հաճախ միասին էինք զբոսնում Վանի փողոցներում։

Վահանը ինձ ծանոթացրեց իր ընկերների հետ, որոնք բոլորը հայ տղաներ էին։ Նրանք հավաքվում էին գետափին կամ լեռան լանջին և խոսում էին այն մասին, թե ինչ կարելի է անել հայերի վիճակը բարելավելու համար։ Ես ուրախ էի, որ ունեցել եմ այդպիսի ընկերներ, որոնց հետ կարող էի կիսվել իմ մտքերով։

Տասներեք տարեկանում ես ստիպված եղա դադարեցնել ուսումս։ Հայրս հիվանդացավ, և ես պետք էր օգնեի նրան խանութում։ Ես ամբողջ օրերով նստում էի հաշվապահական գրքերի առաջ, գրանցում էի ապրանքների մուտքն ու ելքը։ Ինձ համար դժվար էր հրաժարվել դպրոցից, բայց ես հասկանում էի, որ ընտանիքիս կարիքն ավելի մեծ է։

Այդ ժամանակ ես սկսեցի ավելի շատ կարդալ։ Ես գտա մի հին գիրք, որը պատմում էր Ֆրանսիական մեծ հեղափոխության մասին։ Ես կարդացի այն մի քանի անգամ և շատ հիացած էի ֆրանսիացի հեղափոխականների քաջությամբ։ Ես երազում էի, որ մի օր մենք էլ կունենանք մեր սեփական հեղափոխությունը։

Տասնչորս տարեկանում ես առաջին անգամ մասնակցեցի մի գաղտնի հանդիպման։ Վահանը ինձ տարավ մի հին տուն, որտեղ հավաքված էին մոտ տասը տղաներ և մի քանի մեծահասակ տղամարդիկ։ Նրանք քննարկում էին, թե ինչպես կարելի է կազմակերպել ընդդիմությունը թուրքական կառավարության դեմ։ Ես լսում էի ուշադիր և փորձում էի հասկանալ ամեն ինչ։

Այդ հանդիպումից հետո ես սկսեցի ավելի հաճախ մասնակցել նման հավաքների։ Ես սկսեցի գրքեր տարածել, նամակներ հասցնել մի տնից մյուսը։ Ես գիտակցում էի, որ դա վտանգավոր է, բայց ինձ համար դա կարևոր էր։ Ես զգում էի, որ կատարում եմ իմ պարտքը հայրենիքի առջև։

Տասնհինգ տարեկանում ես արդեն լիովին ներգրավված էի հեղափոխական գործունեության մեջ։ Ես ունեի իմ գործընկերները, իմ առաքելությունները, իմ վտանգները։ Ես գիտեի, որ ինձ կարող են ձերբակալել ցանկացած պահի, բայց ես չէի վախենում։ Ես հավատում էի, որ մեր գործը արդար է, և որ մենք կհաղթենք։

Ես չգիտեի, որ այդ հաղթանակը ինձ համար ինչ գին կարժենա։ Ես չգիտեի, որ մի օր ես կդառնամ գաղթական։ Բայց այդ ամենը դեռ առջևում էր։

Իսկ հիմա ես ապրում էի իմ կյանքի լավագույն տարիները։ Ես սիրում էի իմ ընկերներին, սիրում էի իմ գործը, սիրում էի իմ հայրենիքը։ Ես երազում էի ապագայի մասին, պլաններ էի կազմում, հույսեր էի փայփայում։ Ես չգիտեի, որ շուտով այդ ամենը կվերանա, կմնա միայն հիշողությունների մեջ։

Բ

Ես ծնվել եմ Վանում, հայկական թաղում, Ղալե-Գապուի մոտ, մի ընտանիքում, որ ոչ հարուստ էր, ոչ աղքատ, միջակ կյանք էր վարում։ Հայրս, Գրիգոր Ավանեսյանը, ուներ մի փոքրիկ խանութ, որտեղ վաճառում էր ամեն տեսակ մանր-մունր ապրանքներ։ Մայրս, Աննան, տնային գործերով էր զբաղվում։ Ես նրանց միակ որդին էի։ Մեզ հետ ապրում էր նաև հորեղբայրս՝ Սարգիսը, որ ամուրի էր։

Մանկությունս անցել է Վանի լեռների ստվերի տակ, Վանա լճի ափերին։ Հիշում եմ, թե ինչպես ամռանը ամբողջ ընտանիքով գնում էինք Արտամետ գյուղը, որտեղ մեր տունն էր։ Այնտեղ ես վազվզում էի պարտեզում, ուտում էի թարմ մրգեր, լողանում էի լճում։ Այդ օրերը ինձ համար ամենաերջանիկ օրերն էին։

Ես սկսել եմ դպրոց հաճախել յոթ տարեկանում։ Դպրոցը գտնվում էր մեր թաղի մոտ, մի փոքրիկ շենքում։ Ուսուցիչս էր տիկին Մարիամը, որ շատ բարի կին էր։ Ես սիրում էի կարդալ և գրել սովորել։ Առաջին դասարանում ես արդեն գիտեի այբուբենը և կարող էի պարզ նախադասություններ կազմել։

Ութ տարեկանում ես արդեն օգնում էի հորս խանութում։ Ես սովորեցի հաշվել, կշռել ապրանքները, գրանցել վաճառքները։ Հայրս ասում էր, որ ես շատ ուշիմ տղա եմ։ Նա ուզում էր, որ ես մեծանամ և դառնամ վաճառական, ինչպես ինքը։

Բայց ես ուրիշ բան էի երազում։ Ինձ գրավում էին գրքերը։ Ես կարդում էի ամեն ինչ, որ ձեռքս ընկնում էր։ Մեր տանը մի փոքրիկ գրադարան կար, որտեղ հիմնականում հոգևոր գրքեր էին։ Ես կարդում էի Աստվածաշունչը, սրբերի կյանքերը, հին պատմական գրքեր։ Այդ ամենը ինձ շատ հետաքրքրական էր թվում։

Տասը տարեկանում ես առաջին անգամ լսեցի հեղափոխության մասին։ Դա տեղի ունեցավ մեր տանը, երբ հորեղբայրս Սարգիսը հյուրեր ուներ։ Նրանք խոսում էին քաղաքական իրավիճակի մասին, բողոքում էին թուրքական կառավարության դեմ։ Ես ականջ էի դնում նրանց զրույցին և չէի հասկանում, թե ինչու են նրանք այդքան զայրացած։

Հետագայում հորեղբայրս ինձ բացատրեց, որ թուրքերը հայերին ճնշում են, հարկերը չափազանց մեծ են, և որ ժողովուրդը պետք է պայքարի իր իրավունքների համար։ Այդ խոսակցությունները ինձ վրա մեծ տպավորություն թողեցին։ Ես սկսեցի ավելի լուրջ նայել շուրջս տեղի ունեցող իրադարձություններին։

Տասներկու տարեկանում ես ընկերացա մի տղայի հետ, որի անունը Վահան էր։ Նա ինձնից մեծ էր երկու տարով, և նա արդեն դպրոցը թողել էր, որովհետև հայրը չէր կարողանում վճարել ուսման համար։ Վահանը ինձ պատմեց, որ ինքը ուզում է դառնալ ուսուցիչ, բայց ստիպված է աշխատել հոր խանութում։ Մենք շատ մտերմացանք և հաճախ միասին էինք զբոսնում Վանի փողոցներում։

Վահանը ինձ ծանոթացրեց իր ընկերների հետ, որոնք բոլորը հայ տղաներ էին։ Նրանք հավաքվում էին գետափին կամ լեռան լանջին և խոսում էին այն մասին, թե ինչ կարելի է անել հայերի վիճակը բարելավելու համար։ Ես ուրախ էի, որ ունեցել եմ այդպիսի ընկերներ, որոնց հետ կարող էի կիսվել իմ մտքերով։

Տասներեք տարեկանում ես ստիպված եղա դադարեցնել ուսումս։ Հայրս հիվանդացավ, և ես պետք էր օգնեի նրան խանութում։ Ես ամբողջ օրերով նստում էի հաշվապահական գրքերի առաջ, գրանցում էի ապրանքների մուտքն ու ելքը։ Ինձ համար դժվար էր հրաժարվել դպրոցից, բայց ես հասկանում էի, որ ընտանիքիս կարիքն ավելի մեծ է։

Այդ ժամանակ ես սկսեցի ավելի շատ կարդալ։ Ես գտա մի հին գիրք, որը պատմում էր Ֆրանսիական մեծ հեղափոխության մասին։ Ես կարդացի այն մի քանի անգամ և շատ հիացած էի ֆրանսիացի հեղափոխականների քաջությամբ։ Ես երազում էի, որ մի օր մենք էլ կունենանք մեր սեփական հեղափոխությունը։

Տասնչորս տարեկանում ես առաջին անգամ մասնակցեցի մի գաղտնի հանդիպման։ Վահանը ինձ տարավ մի հին տուն, որտեղ հավաքված էին մոտ տասը տղաներ և մի քանի մեծահասակ տղամարդիկ։ Նրանք քննարկում էին, թե ինչպես կարելի է կազմակերպել ընդդիմությունը թուրքական կառավարության դեմ։ Ես լսում էի ուշադիր և փորձում էի հասկանալ ամեն ինչ։

Այդ հանդիպումից հետո ես սկսեցի ավելի հաճախ մասնակցել նման հավաքների։ Ես սկսեցի գրքեր տարածել, նամակներ հասցնել մի տնից մյուսը։ Ես գիտակցում էի, որ դա վտանգավոր է, բայց ինձ համար դա կարևոր էր։ Ես զգում էի, որ կատարում եմ իմ պարտքը հայրենիքի առջև։

Տասնհինգ տարեկանում ես արդեն լիովին ներգրավված էի հեղափոխական գործունեության մեջ։ Ես ունեի իմ գործընկերները, իմ առաքելությունները, իմ վտանգները։ Ես գիտեի, որ ինձ կարող են ձերբակալել ցանկացած պահի, բայց ես չէի վախենում։ Ես հավատում էի, որ մեր գործը արդար է, և որ մենք կհաղթենք։

Ես չգիտեի, որ այդ հաղթանակը ինձ համար ինչ գին կարժենա։ Ես չգիտեի, որ մի օր ես կդառնամ գաղթական։ Բայց այդ ամենը դեռ առջևում էր։

Իսկ հիմա ես ապրում էի իմ կյանքի լավագույն տարիները։ Ես սիրում էի իմ ընկերներին, սիրում էի իմ գործը, սիրում էի իմ հայրենիքը։ Ես երազում էի ապագայի մասին, պլաններ էի կազմում, հույսեր էի փայփայում։ Ես չգիտեի, որ շուտով այդ ամենը կվերանա, կմնա միայն հիշողությունների մեջ։

Գ

Ես ծնվել եմ Վանում, հայկական թաղում, Ղալե-Գապուի մոտ, մի ընտանիքում, որ ոչ հարուստ էր, ոչ աղքատ, միջակ կյանք էր վարում։ Հայրս, Գրիգոր Ավանեսյանը, ուներ մի փոքրիկ խանութ, որտեղ վաճառում էր ամեն տեսակ մանր-մունր ապրանքներ։ Մայրս, Աննան, տնային գործերով էր զբաղվում։ Ես նրանց միակ որդին էի։ Մեզ հետ ապրում էր նաև հորեղբայրս՝ Սարգիսը, որ ամուրի էր։

Մանկությունս անցել է Վանի լեռների ստվերի տակ, Վանա լճի ափերին։ Հիշում եմ, թե ինչպես ամռանը ամբողջ ընտանիքով գնում էինք Արտամետ գյուղը, որտեղ մեր տունն էր։ Այնտեղ ես վազվզում էի պարտեզում, ուտում էի թարմ մրգեր, լողանում էի լճում։ Այդ օրերը ինձ համար ամենաերջանիկ օրերն էին։

Ես սկսել եմ դպրոց հաճախել յոթ տարեկանում։ Դպրոցը գտնվում էր մեր թաղի մոտ, մի փոքրիկ շենքում։ Ուսուցիչս էր տիկին Մարիամը, որ շատ բարի կին էր։ Ես սիրում էի կարդալ և գրել սովորել։ Առաջին դասարանում ես արդեն գիտեի այբուբենը և կարող էի պարզ նախադասություններ կազմել։

Ութ տարեկանում ես արդեն օգնում էի հորս խանութում։ Ես սովորեցի հաշվել, կշռել ապրանքները, գրանցել վաճառքները։ Հայրս ասում էր, որ ես շատ ուշիմ տղա եմ։ Նա ուզում էր, որ ես մեծանամ և դառնամ վաճառական, ինչպես ինքը։

Բայց ես ուրիշ բան էի երազում։ Ինձ գրավում էին գրքերը։ Ես կարդում էի ամեն ինչ, որ ձեռքս ընկնում էր։ Մեր տանը մի փոքրիկ գրադարան կար, որտեղ հիմնականում հոգևոր գ

ՅԱՅՎՈՂ ԶՈՒՄՆՈՑ

ԳԱՂԱՆԱՊԱՏՎԱԾ ՅԱՅՏԸ ՈՏՔ

Ծանուցանեմ ինձ ծանօթ պարոնանց, որ ես ոչ մի ժամանակ ինձ համար ոչ մի պարտք չեմ ստեղծել, եւ ոչ ոք ինձանից ոչ մի բան չունի ստանալու։ Ուստի եւ ոչ ոքի պարտք չեմ վճարելու։

Ստորագրեալ Ստեփան Ղազարեանց Ղազարեան։

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԻ ՀԱՅՈՑ ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՍՈՒՐԲ ԱԹԱՌՈՒ
ՀԱՅՈՑ ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՍՈՒՐԲ ԱԹԱՌՈՒ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԻ ՀԱՅՈՑ ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՍՈՒՐԲ ԱԹԱՌՈՒ
ՀԱՅՈՑ ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՍՈՒՐԲ ԱԹԱՌՈՒ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԵՒ ՆԵՐՏԱՐԵԱՆ ՎԱՐԱԿԱՆ

ՀԱՄԱՆԱՄԱՅՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԵԱՑ

1883–84 ՏԱՐԻՆ

ՄԱՐՏԻՆ 1, ՇԱԲԱԹ – ՓԵՏՐ. 17 / ՄԱՐՏ 13, ՇԱԲԱԹ – ՀԻՆ ՈՃ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԵՒ ՆԵՐՏԱՐԵԱՆ ՎԱՐԱԿԱՆ

ՀԱՄԱՆԱՄԱՅՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԵԱՑ

1883–84 ՏԱՐԻՆ

Ա.	Անուն կայարանաց	Հեռաւորութիւն ի Վաղարշապատ	Ժամանակ ելման	Ժամանակ հասման	Ա.	Անուն կայարանաց	Հեռաւորութիւն ի Վաղարշապատ	Ժամանակ ելման	Ժամանակ հասման
1	Վաղարշապատ	0	8 30	—	1	Ալագեօզ	0	5 30	—
2	Ղարաքիլիսա	12	9 45	10 15	2	Ղարաքիլիսա	12	7 —	8 —
3	Ալագեօզ	24	11 —	11 30	3	Վաղարշապատ	24	8 15	10 45
4	Ալեքսանդրապոլ	36	12 15	—					

Ա. Ալագեօզ – Ղարաքիլիսա – Վաղարշապատ – Ալեքսանդրապոլ

Բ. Ալեքսանդրապոլ – Վաղարշապատ – Ղարաքիլիսա – Ալագեօզ

Ա.	Անուն կայարանաց	Հեռաւորութիւն ի Վաղարշապատ	Ժամանակ ելման	Ժամանակ հասման	Ա.	Անուն կայարանաց	Հեռաւորութիւն ի Վաղարշապատ	Ժամանակ ելման	Ժամանակ հասման
1	Վաղարշապատ	0	8 30	—	1	Ալեքսանդրապոլ	0	6 20	—
2	Ղարաքիլիսա	12	9 45	10 15	2	Վաղարշապատ	12	7 45	8 45
3	Ալագեօզ	24	11 —	11 30	3	Ղարաքիլիսա	24	8 50	10 20
4	Ալեքսանդրապոլ	36	12 15	—	4	Վաղարշապատ	36	10 —	11 30

Ա. Ալագեօզ – Ղարաքիլիսա – Վաղարշապատ – Ալեքսանդրապոլ

Բ. Ալեքսանդրապոլ – Վաղարշապատ – Ղարաքիլիսա – Ալագեօզ

Ա.	Անուն կայարանաց	Հեռաւորութիւն ի Վաղարշապատ	Ժամանակ ելման	Ժամանակ հասման	Ա.	Անուն կայարանաց	Հեռաւորութիւն ի Վաղարշապատ	Ժամանակ ելման	Ժամանակ հասման
1	Վաղարշապատ	0	8 30	—	1	Ալագեօզ	0	5 30	—
2	Ղարաքիլիսա	12	9 45	10 15	2	Ղարաքիլիսա	12	7 —	8 —
3	Ալագեօզ	24	11 —	11 30	3	Վաղարշապատ	24	8 15	10 45
4	Ալեքսանդրապոլ	36	12 15	—					

Ա. Ալագեօզ – Ղարաքիլիսա – Վաղարշապատ – Ալեքսանդրապոլ

Բ. Ալեքսանդրապոլ – Վաղարշապատ – Ղարաքիլիսա – Ալագեօզ

Ա.	Անուն կայարանաց	Հեռաւորութիւն ի Վաղարշապատ	Ժամանակ ելման	Ժամանակ հասման	Ա.	Անուն կայարանաց	Հեռաւորութիւն ի Վաղարշապատ	Ժամանակ ելման	Ժամանակ հասման
1	Վաղարշապատ	0	8 30	—	1	Ալեքսանդրապոլ	0	6 20	—
2	Ղարաքիլիսա	12	9 45	10 15	2	Վաղարշապատ	12	7 45	8 45
3	Ալագեօզ	24	11 —	11 30	3	Ղարաքիլիսա	24	8 50	10 20
4	Ալեքսանդրապոլ	36	12 15	—	4	Վաղարշապատ	36	10 —	11 30

Ա. Ալագեօզ – Ղարաքիլիսա – Վաղարշապատ – Ալեքսանդրապոլ

Բ. Ալեքսանդրապոլ – Վաղարշապատ – Ղարաքիլիսա – Ալագեօզ

ՅՈՒՇԱՏՈՒՄ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ ՀԱՐՅՈՒՐ

ՏԱՐԵԿԱՆ ՀԱՆԴԷՍ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ 677 ՏԱՐԻՆ ՍՄՆԱՒ ՎԱՅՐԵՑ

...ՎԱՅՐԵՑ–ԳԱՒԱՌ

ՄԱՏՈՒՑՈՒՄ Է ՏՊԱՐԱՆ ԴԱՒԻԹ ՏՕՆԵՑԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ ՀԱՐՅՈՒՐ

677 ՏԱՐԻ ՍՄՆԱՒ ՎԱՅՐԵՑ

...ՎԱՅՐԵՑ–ԳԱՒԱՌ

ՄԱՏՈՒՑՈՒՄ Է ՏՊԱՐԱՆ ԴԱՒԻԹ ՏՕՆԵՑԻ

ՀՈՒՇԱՏՈՒՄ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ ՀԱՐՅՈՒՐ

ՏԱՐԵԿԱՆ ՀԱՆԴԷՍ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ 677 ՏԱՐԻՆ